

เรื่อง..ให้โอกาส

ดิฉันเป็นพยาบาล ย้ายจากต่างจังหวัดมาอยู่ รพ. ศายสุนารี ตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ ดิฉันแต่งงานเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ขณะนั้นยังขึ้นเวรปายดึก ที่ ICU ตั้งครรภ์และคลอดปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ความคาดหวังของแม่ทุกคน คือ ขอให้ลูกที่คลอดออกมาเป็นเด็กมีอวัยวะครบ ๓๒ ดิฉันได้ลูกสาวค่ะ แข็งแรงดี แต่ดิฉันสังเกตว่าตาของลูกจะสลับกับเข้เข้าเมื่อเขามองสิ่งของใกล้ๆหรือเมื่อเอื้อมมือไขว่คว้าของเล่น ดิฉันได้พาลูกไปปรึกษากุมารแพทย์, จักษุแพทย์ ได้รับคำตอบว่าอาการจะหายไปเองตอนโตขึ้น แต่ ๑ ปี ๖ เดือนผ่านไป ก็ยังไม่หาย ได้ไปปรึกษาจักษุแพทย์อีกครั้ง ได้รับคำตอบว่ารอตอนโตทีเดียวเลย อาจเป็นเพราะกล้ามเนื้อตาอ่อนแรง ถ้าผ่าตัดกล้ามเนื้อตาก็คงต้องทำตอนโต แต่ปัญหา คือ ตาจะดูตรงไม่เข้ แต่ตาข้างใดข้างหนึ่งอาจจะเป็นตาขี้เกียจ เพราะเด็กจะใช้เฉพาะตาที่มองเห็นชัด ดิฉันกังวลมาก มีอยู่วันหนึ่งภรรยาของเพื่อนสามีมาเยี่ยมและให้คำแนะนำว่า ลองไปตรวจที่ รพ. มหาราช ดิฉันได้พาลูกไปแผนกจักษุ รพ. มหาราช จักษุแพทย์ที่นั่นช่วยดูให้และให้คำแนะนำเหมือนกันว่ารอไปก่อน ขณะที่ดิฉันกำลังจะพาลูกกลับบ้านมีพี่พยาบาลชื่อ พี่พยอม ผ่านการอบรมเกี่ยวกับกล้ามเนื้อตา ได้กรุณามาให้คำแนะนำและช่วยดูลูกสาวให้ ซึ่งหลังจากพี่พยอมตรวจแล้ว พบว่าสายตาของลูกดิฉันยาว ๓๕๐-๔๐๐ ซึ่งในเด็กเล็กสายตาวายและจะค่อยๆเป็นปกติ แต่ว่าสายตาลูกดิฉันยาวผิดปกติ ทำให้เวลาจับของเล่นใกล้ๆต้องเพ่งมาก สายตาจะสลับกับเข้เข้า พี่พยอมแนะนำให้ลองใส่แว่นตารักษาก่อน ดิฉันคิดหนักค่ะ เพราะตอนนั้นลูกอายุได้แค่ ๑ ปี ๖ เดือนเอง และไปพบแพทย์หลายท่านยังไม่มีใครให้คำแนะนำอย่างนี้เลย ดิฉันตัดสินใจให้ลูกสาวใส่แว่นตั้งแต่ลูกอายุ ๑ ปี ๖ เดือน คุณลองคิดดูสิคะเด็กในวัยนั้นทุกคน ต้องระวังอุบัติเหตุ ดิฉันต้องรัดยางที่ขาแว่นทั้ง ๒ ข้าง ไม่ให้แว่นหลุด ซึ่งตอนนั้นดิฉันไม่รู้ว่าจะตัดสินใจถูกหรือผิดที่เชื่อใจพี่พยาบาลที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน และเมื่อลูกเข้าเรียนอนุบาล ลูกดูตลกมากในสายตาของเพื่อนๆ บางครั้งก็จะโดนดึงแว่น ที่ร้ายที่สุดก็คือ เคยถูกเพื่อนดึงไปอยู่กลางสระว่ายน้ำเด็กแล้วกลับเข้ามาขอสระไม่ได้ ดิฉันพาลูกไปพบพี่พยอมทุก ๖ เดือน เวลาไม่ใส่แว่น ตาลูกก็ยังเข้เข้าซ้ายบ้างขวาบ้าง เหมือนเดิม แต่พี่พยอมก็ให้กำลังใจดิฉันเสมอมา พอลูกสาวเริ่มโตขึ้นดิฉันพาไปตรวจสายตาซ้ำกับจักษุแพทย์ จักษุแพทย์ชมเลยคะ ว่ากรณีลูกสาวดิฉันตอบสนองต่อการรักษาด้วยการใส่แว่นตา พออายุ ๑๒-๑๓ ปี ไม่มีอาการตาเข้เข้าสลับไปมาเวลาถอดแว่น แสดงว่ากล้ามเนื้อตาแข็งแรง ไม่ต้องผ่าตัด และสายตาก็ปรับลงเรื่อยๆ ตอนนี้อยู่ที่ลูกสาวดิฉันแทบไม่ต้องใส่แว่นแล้วคะ ตรวจครั้งสุดท้ายเมื่อลูกดิฉันอายุครบ ๑๗ ปี สายตาวาย ๕๐ เท่านั้น

ดิฉันขอขอบพระคุณแพทย์ทุกคนที่ช่วยดูแลโดยเฉพาะพี่พยอม ที่ได้เสียสละเวลาช่วยให้เด็กคนหนึ่งไม่ต้องผ่าตัด ในความจริงแล้วดิฉันกับพี่พยอมไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัวเลยคะ ซึ่งถ้าพี่เขาไม่ให้คำแนะนำ ดิฉันและลูกคงไม่ได้รับโอกาสนี้ นี่เป็นสิ่งที่ดิฉันประทับใจมาก แสดงให้เห็นว่าพี่พยอมเป็นคนทำงานด้วยหัวใจมนุษย์ เห็นใจความทุกข์ของคนเป็นแม่ เพื่อเป็นการตอบแทนความดีที่พี่พยอมทำ ดิฉันก็จะตั้งใจทำงานในหน้าที่ให้ดีที่สุด และเห็นใจคนไข้เหมือนที่พยอมปฏิบัติคะ